

som kun har praktisk Arbejde. Det ærede Medlem tillægger mig den Mening, der er fremsat i den Udtalelse, jeg nævnedes sidst, at der er paradisiske Tilstande i Balkan-staterne, hos Negrene og Australierne. Og hvad er det saa for en Fejl, det ærede Medlem begaar der? Det er den, at det ærede Medlem paadutter mig, at jeg tager det bogstaveligt, jeg udtrykkeligt anførte som et Paradoks, og det er en Tilsnigelse at gøre dette. Kun paa den Maade lykkes det det ærede Medlem at argumentere mod mig.

Jeg skal belyse det ærede Medlems logiske Metoder med et andet Eksempel. Jeg sagde i min Tale — det staar Sp. 3365 — følgende: „Jeg maa dog sige, at jeg mener ikke, at det at gaa i Skole hele Livet igennem er et Ideal, man skal stræbe efter at naa“. Ethvert Skolebarn kan forstaa, at jeg med „at gaa i Skole“ selvfølgelig mener at sidde paa Skolebænken. Men hvad faar saa det ærede Medlem ud af det, naar han skal angribe mig? Det kan ses af det ærede Medlems Tale Sp. 3392. Det ærede Medlem siger saaledes: „Endelig drager det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) endnu en forkert Slutning, naar han siger, at man ikke skal gaa i Skole hele Livet igennem. Jeg gad dog vide, hvad vi saa skulde leve for her paa Jorden, hvis det ikke var for det. Jeg vil da haabe, jeg kan blive ved at lære til min sidste Dag. Ganske vist gaar vi ikke i Skole paa den Maade, at vi sidder naglede til en Bænk og et Bord o. s. v.“. Hvad er det nu for en Fejl, det ærede Medlem her begaar? Det ærede Medlem tillægger mig, at jeg har brugt Ordet „Skole“ i en helt anden Betydning end den, hvori jeg brugte det. Jeg brugte Ordet Skole i Forbindelse med Forestillingen om at sidde paa Skolebænken, men det ærede Medlem paadutter mig, at jeg brugte det i Betydningen: Livets Skole. Jeg har her givet et Par Prøver paa det ærede Medlems Fremgangsmaade, naar han argumenterer og skal opfatte. Jeg maa sige, at jeg ikke er imponeret af den Form for Diskussion.

Endelig har jeg endnu en lille Ting at sige til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds. Det ærede Medlem omtalte den omstridte § 6. Det er den, Striden staar om her ved dette Lovforslags Behandling, den Paragraf, ifølge hvilken unge Mennesker mellem 14 og 16 Aar kan tvinges til at gaa i Skole, og saa hævder det ærede Medlem, at blot en Skole er god, og blot der undervises godt i en

Skole, er der ikke Tale om Tvang, saa kommer Børnene og de unge af sig selv. Og deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret, de skal nok komme, hvis der er morsomt i Skolen, og hvis der er Liv og Fart over Undervisningen. Men nu spørger jeg det ærede Medlem om et Forhold, jeg nævnedes i min Tale, og som det ærede Medlem ikke kom ind paa: Tror det ærede Medlem, at der undervises godt og livligt i en Skole, i hvilken Lærerne er tvungne til at undervise, saaledes som det skulde ske ifølge Lovforslagets § 9? Tror det ærede Medlem virkelig, at der kommer en ordentlig Undervisning i Stand, naar en Lærer tvinges til at undervise? Saa længe det ærede Medlem ikke har svaret derpaa og har vist, at det kan være Tilfældet, vil jeg tillade mig i Henhold til en Udtalelse af det ærede Medlem at betragte hans Kritik af min Tale som temmelig overfladisk.

Jeg skal dernæst vende mig til Hovedtaleren dette Spørgsmaal vedrørende, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (K. M. Klausen). Den ærede Ordfører sagde, at i dette Lovforslag er der ingen Tvang. Der er ingen, der paalægger Kommunerne at oprette en saadan Ungdomsskole, sagde det ærede Medlem, og det er fuldkommen rigtigt. Men der er en anden Tvang i dette Lovforslag, den Tvang, som Venstre er stærke Modstandere af, nemlig den at tvinge de unge mellem 14 og 16 Aar til at gaa i Skole. Det tror vi ikke, der kommer noget godt ud af, vi tror ikke, at det hjælper noget, vi tror, at Frivilligheden helt og holdent maa være det, man her skal følge.

Den ærede Ordfører sagde, at der var 4 Medlemmer her i Tinget, der havde talt imod denne Tvang, 3 Medlemmer fra Venstre og 1 Medlem fra det konservative Folkeparti — jeg vil ikke sige Højremand, som det ærede Medlem sagde, for det maa man vist ikke sige —, og det ærede Medlem føjede til, at det var godt, at vi havde faaet — jeg maa alligevel sige — en Højremand med. Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at blandt dem, der har talt imod den Tvang, som er indeholdt i § 6, var den højtærede Minister — saadan maatte jeg i alt Fald forstaa det. Nu skal jeg villig indrømme, at det var ikke altid let at forstaa, hvad den højtærede Minister mente. Snart syntes jeg, at han var villig reserveret, og til andre Tider var han reserveret velvillig, og der var saa megen Uld og Vat omkring hans Ord, at